

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

30 octombrie 2019

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție în componență:

Președinte – Iurie Diaconu,

Judecători – Ion Guzun și Liliana Catan,

examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar, declarat de avocatul Andrei Zodorojnîi în numele inculpatului Evgheni Volohov, prin care solicită casarea sentinței Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani din 18 mai 2018 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 07 noiembrie 2018, în cauza penală, în privința lui

Volohov Evgheni XXX, născut la XXX,
originar din mun. Chișinău, domiciliat în XXX,
fără loc permanent de trai.

Termenul examinării cauzei:

Instanța de fond de la 19.07.2017 pînă la 18.05.2018;

Instanța de apel de la 27.07.2018 pînă la 07.11.2018;

Instanța de recurs de la 09.09.2019 pînă la 30.10.2019.

Asupra recursului declarat, în baza actelor din dosar, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție,

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani din 18 mai 2018 Volohov Evgheni a fost recunoscut vinovat în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 151 alin. (1) Cod penal și i s-a stabilit pedeapsa sub formă de închisoare pe un termen de 6 ani, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis.

S-a dispus încasarea de la Volohov Evgheni în beneficiul statului, cheltuielile de judecată în mărime de 5 000 lei.

2. Pentru a se pronunța, instanța de fond a constatat că, inculpatul Volohov Evgheni, la 30.05.2017, aproximativ la ora 20:00, aflându-se pe teritoriul cimitirului „XXX” din mun. Chișinău, str. XXX, i-a aplicat lui Caraman Victor o lovitură cu un cuțit, în regiunea abdomenului, cauzându-i plagă tăiată penetrantă în regiunea fosei iliace stângi, plăgi penetrante transfixiante ale intestinului subțire, care sunt periculoase pentru viața și sănătatea victimei și constituie vătămare corporală gravă.

Astfel, prin acțiunile sale intenționate, Volohov Evgheni, a săvârșit infracțiunea prevăzută în art. 151 alin. (1) Cod penal - vătămarea intenționată gravă a integrității corporale sau a sănătății, care este periculoasă pentru viață.

3. Împotriva sentinței primei instanțe, a declarat apel avocatul Andrei Zodorojnîi în numele inculpatului Volohov Evgheni, prin care a solicitat, casarea acesteia, cu pronunțarea unei noi hotărâri, Volohov Evgheni să fie achitat, deoarece fapta nu a fost săvârșită de inculpat. Solicitarea acuzatorului de stat privind încasarea de la inculpatul Volohov Evgheni a cheltuielilor de judecată să fie respinsă.

În motivarea cerințelor sale s-au invocat următoarele aspecte:

- instanța de judecată greșit a considerat că vina inculpatului Volohov Evgheni în comiterea acestei infracțiuni este deplin dovedită și a încadrat acțiunile în

baza art. 151 alin. (1) Cod penal, or, acuzarea nu și-a găsit confirmare în ceea ce privește latura obiectivă și subiectivă a infracțiunii, formularea acuzării a avut aspecte generale și neclare după esența sa. În cadrul examinării cauzei s-a stabilit contrar că Volohov Evgheni n-a fost prezent în momentul atacării lui Caraman, care să fi fost înjunghiat de către o persoană cu numele Nicu;

- nu există nici o probă care demonstrează vinovăția lui Volohov Evgheni;
- inculpatului Volohov Evgheni i-au fost încălcate dreptul la apărare atunci când acesta a fost pus sub învinuire, prezentate materialele cauzei și înmănat rechizitoriul;
- instanța de fond nemotivat a respins argumentele apărării precum că declarațiile părții vătămate nu pot fi admise ca probă, deoarece ultimul suferă de o boală psihică, or, apărarea a invocat că diagnosticul părții vătămate se regăsește în pct. 1 din Lista bolilor psihice care lipsesc persoana de posibilitatea de a-și da seama de acțiunile sale sau de a le dirija. Din aceste considerente, în viziunea apărării, declarațiile controversate date de către partea vătămată sub influența unei boli psihice care lipsesc persoana de posibilitatea de a-și da seama de acțiunile sale de a le dirija, în condițiile că persoana bolnavă psihic nu poate confirma veridicitatea datelor comunicate;

- instanța de fond nu a ținut cont de prevederile legale, or potrivit art. 8 alin. (3) în coroborare cu art. 389 Cod de procedură penală, sentința de condamnare se adoptă numai în condiția în care, în urma cercetării judecătorești, vinovăția inculpatului în săvârșirea infracțiunii a fost confirmată prin ansamblul de probe exacte, cercetate de instanța de judecată, când toate versiunile au fost verificate, iar divergențele apărute au fost lichidate și apreciate în mod corespunzător. Toate dubiile în probarea învinuirii care nu pot fi înlăturate se interpretează în favoarea inculpatului;

- conform art. art. 24 alin. (2) și 26 alin. (3) Cod de procedură penală, instanța de judecată nu este organ de urmărire penală, nu se manifestă în favoarea acuzării sau a apărării și respectiv nu exprimă alte interese decât interesele legii, iar judecătorul nu trebuie să fie predispus să accepte concluziile date de organul de urmărire penală în defavoarea inculpatului sau să înceapă o judecată de la ideea preconcepută că acesta a comis o infracțiune ce constituie obiectul învinuirii și deci sarcina prezentării probelor învinuirii îi revine procurorului;

- inculpatul Volohov Evgheni urmează să fie achitat, deoarece fapta nu a fost săvârșită de el;

- instanța de judecată neîntemeiat a dispus încasarea de la Volohov Evgheni, în beneficiul statului a cheltuielilor de judecată în mărime de 5000 (cinci mii) lei, or, lipsește motivarea și cadrul legal pentru asemenea încasări.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 07 noiembrie 2018, a fost respins ca fiind nefondat apelul avocatului Andrei Zadorojnîi în numele inculpatului Volohov Evgheni cu menținerea sentinței primei instanțe.

4.1. Pentru a se pronunța, instanța de apel a menționat că, instanța de fond, cercetând în cumul probele administrate în ședința de judecată prin prisma admisibilității, pertinentei și concludenței, utilității și veridicității raportată la declarațiile date în ședința de judecată și probele administrate, a stabilit o corectă situație de fapt, dând faptelor reținute în sarcina inculpatului Volohov Evgheni încadrarea juridică corespunzătoare, și anume art. 151 alin. (1) Cod penal.

Deși inculpatul Volohov Evgheni nu a recunoscut vina în comiterea infracțiunii incriminate vinovăția acestuia este pe deplin dovedită prin probele prezentate de

către partea acuzării, cercetate în ședința de judecată, și anume: declarațiile părții vătămate Caraman Victor, declarațiile martorului Salogub Alexandr, precum și înștiințarea „902” din 30.05.2017 (f.d. 7, vol. I); înștiințare „903” din 30.05.2017 (f.d. 8, vol. I); procesul-verbal de cercetare la fala locului din 31.05.2017 (f.d. 9-20, vol. I); extrasul medical eliberat de Institutul Medicină Urgență (f.d. 36-37, vol. I); raportul de expertiză judiciară nr. 100 din 30 iunie 2017 (f.d. 49-51, vol. I); raportul de expertiză judiciară nr. 1399/D din 28 iunie 2017 (f.d. 54-55, vol. I).

Din materialele probatorii administrate la dosar și care dovedesc că anume inculpatul Volohov Evgheni i-a aplicat lui Caraman Victor o lovitură cu un cuțit, în regiunea abdomenului și, deci, a comis infracțiunea prevăzută de art. 151 alin. (1) Cod penal, instanța de apel a relevat relevanța și concludența declarațiilor părții vătămate Caraman Victor care a declarat că Volohov Evgheni a început să-l agreseze fizic și l-a tras de maiou. Acesta a dorit să se apere și atunci Volohov Evgheni a scos cuțitul și l-a lovit în regiunea de jos a abdomenului. După lovitură, el a mers vre-o 20 de metri, iar ulterior a pierdut cunoștința și a căzut jos.

Instanța de apel a reținut că, deși inculpatul Volohov Evgheni în instanța de fond a negat acuzațiile ce îi sunt aduse în baza actului de acuzație, susținând că dânsul nu l-a înjunghiat pe Caraman Victor, totuși, inculpatul nu a negat faptul că la data comiterii faptelor, dânsul se afla la cimitirul „XXX”, că a contactat cu partea vătămată, a servit băuturi alcoolice cu acesta, circumstanțe care sunt confirmate și de către martorul Salogub Alexandr, iar în instanța de apel a declarat că pe partea vătămată a dorit să-l sperie cu cuțitul pentru a se apăra, a văzut sânge la partea vătămată, însă nu crede că de la înțepătura lui s-a cauzat.

Or, martorul Salogub Alexandr a declarat că la masă în afară de el și Volohov Evgheni, mai era o persoană, și anume Caraman Victor.

În contextul dat, instanța de apel apreciază declarațiile inculpatului Volohov Evgheni nu constituie altceva decât o tactică de apărare și de evitare a răspunderii penale.

Totodată, instanța de apel a menționat că, declarațiile inculpatului Volohov Evgheni precum că dânsul l-a servit pe Caraman Victor cu dulciuri după care a plecat la magazin, iar când s-a întors, Caraman Victor era jos la poarta cimitirului, dezbrăcat și deja era înjunghiat, nu sunt susținute prin careva probe pertinente și concludente, la materialele cauzei nefiind administrate probe care să confirme cele susținute doar de către inculpat și având în vedere că declarațiile inculpatului sunt combătute prin declarațiile părții vătămate Caraman Victor, care a declarat că anume Volohov Evgheni l-a agresat fizic și l-a lovit cu cuțitul în zona abdomenului din motive necunoscute, instanța de apel nu va reține declarațiile inculpatului ca fiind veridice.

În continuare, instanța de apel a apreciat că declarațiile părții vătămate Caraman Victor coroborează cu declarațiile martorului Salogub Alexandr care a indicat că a doua zi a auzit precum că Volohov Evgheni a tăiat o persoană cu cuțitul, totodată, martorul declarând că a văzut că Volohov Evgheni purta asupra sa, un cuțit de tăiat pâine, pe care îl păstra într-o sacoșă.

Instanța de apel a apreciat declarațiile părții vătămate Caraman Victor în coraport cu concluziile din raportul de expertiză judiciară nr. 100 din 30 iunie 2017 prin care se atestă că plaga penetrantă în abdomen din regiunea iliacă stânga la Caraman Victor și deteriorarea de pe maiou din regiunea corespunzătoare, sunt înțepat-tăiate, au fost produse printr-o singură lovitură cu un obiect înțepător-tăietor

de formă plată, posibil cu lama cuțitului prezentat pentru examinare, cât și cu concluziile din raportul de expertiză judiciară nr. 1399/D din 28 iunie 2017, rezultă că plaga tăiată înțepată penetrantă a abdomenului suferită de Caraman Victor, cu lezare de jejun care a putut fi cauzată în rezultatul acțiunii traumatice a unui obiect tăietor-înțepător, posibil în timpul și circumstanțele indicate, prezintă pericol pentru viață și se califică ca *vătămare corporală gravă*. Puterea de acțiune a agentului traumatic a fost suficientă pentru a cauza leziunile corporale constatate. Luând în considerație prezența unei singure plăgi, a fost aplicată o lovitură cu un obiect tăietor înțepător. Luând în considerație localizarea anatomică a plăgii și anume fosa iliacă stângă, nu se exclude posibilitatea ca agresorul se afla față în față cu victima.

În urma aprecierii probelor analizate supra, instanța de apel a stabilit că, plaga tăiată înțepată penetrantă a abdomenului suferită de partea vătămată Caraman Victor, cu lezare de jejun care a putut fi cauzată în rezultatul acțiunii traumatice a unui obiect tăietor-înțepător și care prezintă pericol pentru viață și se califică ca *vătămare corporală gravă* se află în legătură cauzală directă cu acțiunile inculpatului Volohov Evgheni.

Instanța de apel reține că conform raportului de expertiză judiciară nr. 100 din 30.06.2017, plaga penetrantă în abdomen din regiunea iliacă stângă la Caraman Victor și deteriorarea de pe maiou din regiunea corespunzătoare, sunt înțepat-tăiate, au fost produse printr-o singură lovitură cu un obiect înțepător-tăietor de formă plată, posibil cu lama cuțitului prezentat pentru examinare (f.d. 49-51).

Or, cuțitul, care a fost prezentat pentru examinare experților a fost depistat și ridicat în cadrul cercetării la fața locului din 31.05.2017, efectuate în clădirea situată în Cimitirul „Sf. Lazăr”, unde la acel moment locuia inculpatul Volohov Evgheni (f.d. 9-20).

În acest sens, se reține că datele prezentate expertului pentru efectuarea expertizei menționate supra au fost autentice, fiind prezentate toate materialele acumulate și probele administrate în cadrul urmăririi penale, iar concluziile formulate în raportul de expertiză coroborează cu materialele probatorii administrate la dosar, și anume, declarațiile părții vătămate, probe care în ansamblu demonstrează că inculpatul Volohov Evgheni a comis infracțiunea de *vătămare intenționată gravă* a integrității corporale față de partea vătămată Caraman Victor.

Sub aspectul laturii subiective, instanța de apel constată că inculpatul Volohov Evgheni a acționat cu intenție directă, astfel în momentul aplicării loviturii cu cuțitul lui Caraman Victor, dânsul trebuia și putea să prevadă posibilitatea survenirii urmărilor grave, care ar duce la vătămarea integrității corporale și a sănătății părții vătămate.

Prin raportul de expertiză judiciară nr. 1399/D din 28 iunie 2017 s-a stabilit că plaga tăiată înțepată penetrantă a abdomenului suferită de Caraman Victor, cu lezare de jejun prezintă pericol pentru viață și se califică ca *vătămare corporală gravă*, astfel infracțiunea fiind consumată de la momentul producerii vătămărilor grave a integrității corporale și a sănătății.

În această ordine de idei, instanța de apel a stabilit că acțiunile inculpatului Volohov Evgheni s-au manifestat prin fapta prejudiciabilă care s-a materializat prin acțiunea de cauzare a vătămării grave a integrității corporale și urmările acesteia, astfel că partea vătămată a fost transportată în stare gravă la spital cu plagă tăiată în regiunea fosei iliace stângi, fiind supus intervenției chirurgicale și internată în secția

terapie intensivă, fapt confirmat prin extrasul medical, din care rezultă că, Caraman Victor a fost internat în secția traume asociate din 30.05.2017 și continuă tratamentul în secția terapie intensivă, cu diagnosticul la internare: plagă tăiată în regiunea fosei iliace stângi, fiind suportată la data de 30.05.2017 intervenție chirurgicală, stare pacientului fiind de gravitate medie.

Instanța de apel a respins argumentele avocatului A. Zadorojnîi precum că declarațiile părții vătămate Caraman Victor nu pot fi admise în calitate de probă, deoarece ultimul suferă de o boală psihică, fapt confirmat prin informația eliberată de către Asociația Teritorială Rîșcani a IMSP cu nr. 01-18/692 din 19.04.2018, potrivit căreia Caraman Victor se află la evidență psihiatrică sub supraveghere prin dispensarizare pe sectorul Rîșcani din 06.02.2002. S-a investigat și tratat în cadrul Spitalului Clinic de Psihiatrie de 13 ori, cu diagnosticul: Schizofrenie paranoidă, evoluție progresivă în accese, sindrom catatono-paranoid, remisie cu defect mixt (*f.d.13, vol.II*).

Or, pentru ca persoana să fie recunoscută iresponsabilă de acțiunile sale, că nu putea să-și dea seama de acțiunile ori inacțiunile sale sau nu putea să le dirijeze din cauza unei boli psihice cronice, a unei tulburări psihice temporare sau a altei stări patologice, în privința acesteia urmează să existe o expertiză medico-legală sau o concluzie medicală, prin care să se indice sau să fie constatat faptul că Caraman Victor, ar fi recunoscut iresponsabil (chiar și la momentul comiterii infracțiunii de către Volohov Evgheni).

Din informația eliberată de către Asociația Teritorială Rîșcani se confirmă faptul aflării lui Caraman Victor la evidența medicului psihiatru și tratării lui în cadrul Spitalului Clinic de Psihiatrie.

Totodată, careva expertize medico-legale sau concluzii medicale, prin care partea vătămată să fie recunoscută ca fiind iresponsabilă, la materialele cauzei penale nu există.

În susținerea poziției de apărare a inculpatului Volohov Evgheni, avocatul A. Zadorojnîi a invocat că diagnosticul părții vătămate se regăsește în pct. 1 din Lista bolilor psihice care lipsesc persoana de posibilitatea de a-și da seama de acțiunile sale sau de a le dirija, astfel, declarațiile controversate date de către partea vătămată sub influența unei boli psihice care lipsesc persoana de posibilitatea de a-și da seama de acțiunile sale de a le dirija, în condițiile că persoana bolnavă psihic nu poate confirma veridicitatea datelor comunicate, însă, instanța de apel notează că instanța de judecată nu poate substitui competențele unui expert, care să evalueze dacă persoana avea posibilitatea de a-și da seama de acțiunile sale sau de a le dirija.

Or, afirmațiile avocatului A. Zadorojnîi precum că diagnosticul părții vătămate se regăsește în pct. 1 din Lista bolilor psihice care lipsesc persoana de posibilitatea de a-și da seama de acțiunile sale sau de a le dirija nu sunt dovedite și certificate în mod corespunzător.

Totodată, instanța de apel a respins argumentele avocatului A. Zadorojnîi precum că în speță este incidentă restricția prevăzută de art. 94 alin. (1), pct. 10) Cod procedură penală, (1) În procesul penal nu pot fi admise ca probe și, prin urmare, se exclud din dosar, nu pot fi prezentate în instanța de judecată și nu pot fi puse la baza sentinței sau a altor hotărâri judecătorești datele care au fost obținute: 10) de la o persoană care nu poate recunoaște documentul sau obiectul respectiv, nu poate confirma veridicitatea, proveniența lui sau circumstanțele primirii acestuia, or,

această excepție nu are tangență cu speța dată, or, „datele care au fost obținute de la o persoană care nu poate recunoaște documentul sau obiectul respectiv, nu poate confirma veridicitatea se referă la admiterea elementelor de fapt constatate prin intermediul mijloacelor de probă stabilite în alin. (2) art. 93 Cod procedură penală, or, în cazul dat s-a stabilit cu certitudine că probele administrate de organul de urmărire penală au fost dobândite cu respectarea prevederilor legale.

Astfel, instanța de apel nu poate respinge declarațiile părții vătămate Caraman Victor și de a le aprecia ca fiind neveridice din motiv că ultimul suferă de o boală psihică, și acest fapt de a fi pus la baza unei sentințe de achitare, or, careva expertize medico-legale sau concluzii medicale, prin care partea vătămată să fie recunoscută ca fiind iresponsabilă, la materialele cauzei penale nu există, mai mult ca atât, instanța de apel în acord cu instanța de fond a apreciat declarațiile părții vătămate prin coroborare cu celelalte probe administrate la dosar, și care în ansamblu au demonstrat culpabilitatea inculpatului Volohov Evgheni în comiterea infracțiunii imputate.

Din cererea de apel declarată de avocatul A. Zadorojnîi în interesul inculpatului Volohov Evgheni împotriva sentinței primei instanțe, instanța de apel a reținut că partea apărării invocă faptul că inculpatului Volohov Evgheni i-a fost încălcat dreptul la apărare atunci când acesta a fost pus sub învinuire, prezentate materialele cauzei și înmănat rechizitoriul.

Instanța de apel a stabilit că argumentele avocatului A. Zadorojnîi referitor la faptul că inculpatului Volohov Evgheni i s-a încălcat dreptul la apărare sunt generale, având în vedere că dreptul la apărare este unul complex, care înglobează alte subcategorii, dintre care: inculpatul are dreptul să fie informat în termenul cel mai scurt, într-o limbă pe care o înțelege și în mod amănunțit despre natura și cauza acuzației aduse împotriva sa, să dispună de timpul și de înlesnirile necesare pregătirii apărării sale; să se apere el însuși sau să fie asistat de un apărător ales de el și, dacă nu dispune de mijloacele necesare remunerării unui apărător, să poată fi asistat gratuit de un avocat din oficiu, atunci când interesele justiției o cer; să audieze sau să solicite audierea martorilor acuzării și să obțină citarea și audierea martorilor apărării în aceleași condiții ca și martorii acuzării; să fie asistat gratuit de un interpret, dacă nu înțelege sau nu vorbește limba folosită la audiere.

Instanța de apel verificând acțiunile organului de urmărire penală la etapa de punere a inculpatului sub învinuire, prezentarea materialelor cauzei și înmănarea rechizitoriului, sub aspectul garantării dreptului la apărare al inculpatului Volohov Evgheni, nu a stabilit abateri de la legea procesual-penală care garantează inculpatului dreptul la apărare, inclusiv, dreptul la un proces echitabil, mai mult ca atât, conform procesului-verbal de prezentare a materialelor de urmărire penală din 19 iulie 2017, avocatul A. Zadorojnîi nu a invocat careva obiecții - f.d. 89, vol. I.

Așadar, în acest sens, instanța de apel notează că ordonanța de punere sub învinuire din 02 iunie 2017 și audierea învinuitului din 02 iunie 2017 a avut loc și în prezența avocatului A. Zadorojnîi, fapt consemnat prin semnătura acestuia, iar careva obiecții nu au parvenit.

Potrivit procesului-verbal verbal de prezentare a materialelor de urmărire penală din 19 iulie 2017 atât inculpatului, cât și avocatului A. Zadorojnîi, acuzatorul de sat a prezentat părții apărării materialele cauzei, careva obiecții nefiind semnalizate.

La data de 19.07.2017 inculpatului Volohov Evgheni i s-a înmănat copia rechizitoriului cu lista probelor și informația anexată, fapt confirmat prin semnătura acestuia.

Pe cale de consecință, instanța de apel a constatat cu certitudine în baza materialelor dosarului penal că inculpatul Volohov Evgheni a comis infracțiunea prevăzută de art. 151 alin. (1) Cod Penal.

Cu referire la pedeapsa penală aplicată inculpatului Volohov Evgheni, instanța de apel a atestat că prima instanță just și argumentat a ținut cont de prevederile art. art. 7, 61, 75 Cod penal, conform cărora la stabilirea categoriei și termenului pedepsei, instanța de judecată ține cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuează ori agravează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia.

Instanța de apel consideră că pedeapsa penală aplicată inculpatului Volohov Evgheni pentru comiterea infracțiunii prevăzute de art. 151 alin. (1) Cod penal, sub formă de închisoare pe un termen de 6 ani, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis a fost motivată, individualizată și aplicată inculpatului în corespundere cu prevederile legale.

În ceea ce privește solicitarea avocatului A. Zadorojnîi privind respingerea cerinței acuzatorului de stat privind încasarea din contul inculpatului Volohov Evgheni a cheltuielile de judecată în mărime de 5 000 lei, instanța de apel a apreciat-o ca nefondată, or, instanța de fond în conformitate cu art. 227, 229 Cod de procedură penală, corect a dispus încasarea acestor cheltuieli din contul inculpatului.

În acest sens, instanța de apel a notat că conform art. 3 alin. (1) Cod procedură penală, în desfășurarea procesului penal se aplică legea care este în vigoare în timpul urmăririi penale sau al judecării cauzei în instanța judecătorească.

Prin Legea RM nr. 316 din 22.12.2017, în vigoare din 09.02.2018 „pentru modificarea și completarea unor acte legislative” la articolul 143, alineatul (2) care prevedea că „plata expertizelor judiciare efectuate în cazurile prevăzute la alin. (1) se face din contul mijloacelor bugetului de stat” a fost abrogat.

Instanța de apel a constatat că în prezenta cauză penală au fost suportate cheltuieli judiciare în sumă de 5 000 lei, în legătură cu efectuarea expertizei judiciare nr. 100 din 30 iunie 2017 - 3840 lei, efectuarea expertizei judiciare nr. 1399/D din 28 iunie 2017 - 320 lei, efectuarea expertizei judiciare nr. 210 din 19.06.2017-840 lei.

În acest sens, instanța de apel a notat că, urmărirea și judecarea unei cauze penale ocazională efectuarea de cheltuieli pentru întocmirea și transmiterea actelor de procedură, pentru administrarea probelor și conservarea mijloacelor materiale de probă, cu retribuirea apărătorilor, precum și cu orice alte cheltuieli necesare normalei desfășurări a procesului penal. In cheltuielile ocazionate de administrarea probelor se includ și sumele pentru retribuirea convenită experților și interpreților pentru serviciul care l-au adus justiției. Spre deosebire de procesul civil, unde sumele necesare acestor cheltuieli sunt avansate de către reclamant, prin plata taxei de timbru, la introducerea acțiunii, în cauzele penale, în care activitatea judiciară se desfășoară din oficiu, sumele necesare cheltuielilor de urmărire sau de judecată sunt avansate, de regulă, de stat, prin organul judiciar în fața căruia se află cauza penală.

Efectuarea cheltuielilor judiciare într-o cauză penală este provocată de săvârșirea unei infracțiuni, care impune desfășurarea urmăririi și a judecării cauzei pentru

aplicarea legii penale celui ce a comis-o; ca urmare, cheltuielile judiciare sunt imputabile inculpatului condamnat pentru săvârșirea infracțiunii, temeiul juridic fiind vinovăția sa infracțională, deoarece fără săvârșirea infracțiunii astfel de cheltuieli nu s-ar fi efectuat.

Obligația inculpatului de a suporta cheltuielile judiciare este principală și integrală; întrucât săvârșirea unei infracțiuni atrage în mod inevitabil desfășurarea urmăririi penale și a judecării cauzei, pentru a i se aplica pedeapsa infractorului, obligația de a suporta cheltuielile judiciare îi revine în principal acestuia, chiar dacă partea vătămată și partea civilă au determinat, prin cererile lor, producerea unor cheltuieli; de asemenea, obligația de a suporta cheltuielile judiciare este integrală, incluzând toate cheltuielile necesare pentru pronunțarea unei hotărâri de condamnare de către prima instanță.

Așadar, instanța de apel a constatat că, solicitarea acuzatorului de stat referitor la încasarea din contul inculpatului Volohov Evgheni a cheltuielilor judiciare în sumă de 5000 lei este întemeiată, or, în conformitate alin. (1) art. 229 Cod procedură penală, cheltuielile judiciare sunt suportate de condamnat sau sunt trecute în contul statului.

5. Nefiind de acord cu hotărârile menționate, avocatul Andrei Zodoronji în numele inculpatului Evgheni Volohov, făcând trimitere la prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6), 8) Cod de procedură penală, declară recurs ordinar, prin care solicită casarea acestora cu pronunțarea unei hotărâri de achitare în privința lui Evgheni Volohov, deoarece fapta nu a fost comisă de el. Recurentul invocă dezacordul cu modalitatea de apreciere a probelor făcând trimitere la aceleași motive declarate în cererea de apel (pct. 3 din prezenta decizie).

6. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat, în raport cu materialele cauzei și ținând cont de opinia procurorului expusă în referință, prin care solicită inadmisibilitatea acestuia, Colegiul penal conchide că acesta este inadmisibil, fiind vădit neîntemeiat, or, în vederea acestei statuări se expun următoarele considerente.

Potrivit art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, dar doar în temeiurile prevăzute de lege.

În conformitate cu art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs, examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, este în drept să decidă asupra inadmisibilității acestuia în cazul în care constată că este vădit neîntemeiat.

Colegiul penal remarcă că din textul recursului declarat de către avocatul Coda Victor, reiese că apărătorul face referire la temeiurile de declarare a recursului prevăzute de art. 427 alin. (1) pct. 6), 8) Cod de procedură penală, și anume: *o hotărâre a instanței de apel poate fi supusă recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel în cazul când hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, motivarea soluției contrazice dispozitivului hotărârii fiind expusă neclar; nu au fost întrunite elementele infracțiunii.*

Însă, în raport cu textul hotărârii contestate, se relevă că instanța de apel și-a motivat decizia în conformitate cu prevederile art. 417 alin. (1) pct. 8) Cod de procedură penală, astfel, decizia cuprinde temeiurile de fapt și de drept care au dus, la

caz, la menținerea sentinței de condamnare a inculpatului de comiterea infracțiunii imputate, fiindu-i stabilită o pedeapsă sub formă de 6 ani închisoare, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis.

Prin urmare, în conformitate cu prevederile art. 414 Cod de procedură penală, instanța de apel, judecând apelul, a verificat legalitatea și temeinicia hotărârii atacate pe baza probelor examinate de prima instanță, celor recercetate în cadrul ședinței instanței de apel, ajungând la concluzia că sentința atacată este una legală și corectă.

Conținutul probelor și valoarea lor probatorie este analizată în textul hotărârii judecătorești atacate (vezi punctul 4.1. din prezenta decizie).

Temeiuri de a pune la îndoială legalitatea și veridicitatea acestor probe nu s-au stabilit de către instanța de recurs.

Cu referire la cele invocate de către recurent privitor la chestiunea de apreciere eronată a probelor, menționând-se că instanța de apel nu și-a motivat corespunzător decizia adoptată, dând o apreciere unilaterală probelor cercetate și acordând prioritate doar unor probe, în consecință, ajungând pripit la concluzia de condamnare a lui Evgheni Volohov în baza art. 151 alin. (1) Cod penal, instanța de recurs reține următoarele.

Verificând materialele dosarului, în raport cu criticele invocate, Colegiul penal conchide asupra faptului că, acestea sunt vădit neîntemeiate și reiterează că, procedura de apreciere a probelor, ține de starea de fapt a cauzei, iar stabilirea acesteia este de competența instanței de fond.

Prin urmare, în lumina jurisprudenței constante a Colegiului penal al Curții Supreme de Justiție, se reține că regula generală desprinsă din dispozițiile art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, prevede că la etapa de judecare a recursului ordinar instanța de recurs verifică erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, în baza temeiurilor stipulate expres de norma respectivă, dar nu apreciază sau face o reapreciere a stării de fapt reținute în speță.

Cu referire la alegațiile apărării precum că, instanța de apel la judecarea apelului declarat nu și-a motivat soluția corespunzător, Colegiul penal menționează că motivarea hotărârii este un proces de analiză și sinteză a actelor și lucrărilor dosarului, care nu presupune în mod necesar expunerea tuturor elementelor de amănunt, atâta timp cât sunt valorificate toate aspectele relevante din punct de vedere probatoriu și sunt menționate componentele obligatorii ale unei motivări a hotărârii penale, așa cum s-a procedat, de altfel, în respectiva cauză.

Investită cu o situație de fapt, instanța de apel, ca urmare a efectuării cercetării judecătorești, a expus situația de fapt reținută și a concluzionat corect că aceasta se circumscrie încadrării juridice menționate în rechizitoriu, potrivit căruia Evgheni Volohov a fost învinuit de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 151 alin. (1) Cod penal.

Cu referire la motivul invocat de recurenți prevăzut la art. 427 alin. (1) pct. 8) Cod de procedură penală, Colegiul penal remarcă că sub acest aspect se înțeleg acele cazuri când s-a produs condamnarea persoanei, însă acțiunile acesteia nu întrunesc elementele constitutive ale infracțiunii respective (persoana nu este subiect al acestei infracțiuni, lipsește latura obiectivă sau subiectivă, sau legătura cauzală dintre acestea).

Deși se invocă faptul că inculpatul nu este vinovat de săvârșirea infracțiunii incriminate, instanța de apel întemeiat a conchis că aceasta nu generează achitarea

acestui precum s-a solicitat în cererea de apel, or în cursul judecării cauzei în apel și în fond au fost prezentate probe care înlătură orice dubiu judiciar și dovedesc cu certitudine vinovăția lui Evgheni Volohov în cele imputate. Versiunea recurentului este combătută prin probe pertinente, concludente, utile și veridice, iar pe parcursul examinării cauzei în instanțele de judecată a fost stabilit cu certitudine că acțiunile lui Evgheni Volohov întrunesc elementele constitutive ale componenței de infracțiune prevăzute de art. 151 alin.(1) Cod penal.

Conform art. 113 alin. (1) Cod penal, se consideră calificare a infracțiunii determinarea și constatarea juridică a corespunderii exacte între semnele faptei prejudiciabile săvârșite și semnele componenței infracțiunii, prevăzute de norma penală.

Dat fiind faptul că, autorul recursului își exprimă dezacordul cu prezența în acțiunile inculpatului a elementului infracțiunii prevăzute de art. 151 alin. (1) Cod penal, Colegiul va purcede la analiza prezentei spețe, în coraport cu circumstanțele constatate și probele administrate, menționând că, dacă intenția făptuitorului a fost directă sau indirectă, aceasta se stabilește analizând circumstanțele faptice ale celor comise: obiectul vulnerant folosit; zona corpului spre care au fost îndreptate și exercitate actele de violență; intensitatea actelor de violență; gravitatea leziunilor corporale; comportamentul ante - și postagresional al făptuitorului etc.

Așadar, potrivit rechizitoriului, rezultă că, Volohov Evgheni, la 30.05.2017, aproximativ la ora 20:00, aflându-se pe teritoriul cimitirului „Sfântul Lazăr” din mun. Chișinău, str. Doina 189, i-a aplicat lui Caraman Victor o lovitură cu un cuțit, în regiunea abdomenului, cauzându-i plagă tăiată penetrantă în regiunea fosei iliace stângi, plăgi penetrante transfixiante ale intestinului subțire, care sunt periculoase pentru viața și sănătatea victimei și constituie vătămare corporală gravă. Faptul că a avut loc acest conflict, a fost confirmat prin declarațiile date în cadrul ședinței de judecată în prima instanță, de către partea vătămată Caraman Victor, martorul Salogub Alexandr, precum și procesul-verbal de cercetare la fala locului din 31.05.2017 (f.d. 9-20, vol. I); extrasul medical eliberat de Institutul Medicină Urgență (f.d. 36-37, vol. I); raportul de expertiză judiciară nr. 100 din 30 iunie 2017 (f.d. 49-51, vol. I); raportul de expertiză judiciară nr. 1399/D din 28 iunie 2017 (f.d. 54-55, vol. I).

Rezumând în ansamblu probele administrate, Colegiul penal statuează că, nu se constată prezența a careva dubii privind vinovăția inculpatului Volohov Evgheni, în săvârșirea infracțiunii imputate, iar acțiunile acestuia sunt incidente elementelor infracțiunii prevăzute de art. 151 alin. (1) Cod penal, respectiv temeiul pentru recurs invocat și stipulat la pct. 8) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, nu și-a găsit confirmarea.

Instanța de recurs relevă că, argumentele recurentului invocate în recurs, referitor la nevinovăția inculpatului și la declarațiile părții vătămate care suferă de o boală psihică, au fost obiect de dispută în cadrul instanței de apel, asupra cărora s-au formulat și s-au punctat minuțios și veridic răspunsurile asupra tuturor alegațiilor recurentului, pe care Colegiul penal le însușește, ce este conform practicii CtEDO, *hotărârea Albert vs România din 16.02.2010*.

De asemenea, Colegiul penal reamintește rolul pasiv în procesul de judecată a instanței de judecată, sub aspectul rolului diriguitor al instanței judecătorești în proces, adică rol diriguitor în organizarea și desfășurarea procesului, ale cărui limite

și al cărui conținut sunt stabilite de legislația națională. Instanța judecătorească explică participanților la proces drepturile și obligațiile lor procesuale, preîntâmpină asupra urmărilor pe care le poate implica exercitarea sau neexercitarea actului procesual, le acordă sprijin în exercitarea drepturilor, ordonă, la solicitarea părților și altor participanți la proces, prezentarea de probe care să contribuie la adoptarea unei hotărâri legale și întemeiate, conduce dezbaterile judiciare, pune în discuția părților și altor participanți la proces orice împrejurare de fapt sau de drept.

Totodată, Colegiul penal reține că, potrivit art. 24 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța judecătorească nu este organ de urmărire penală, nu se manifestă în favoarea acuzării sau a apărării și nu exprimă alte interese decât interesele legii.

Așadar, în contextul celor expuse, Colegiul penal conchide că concluziile la care a ajuns instanța ierarhic inferioară privind vinovăția inculpatului în comiterea infracțiunii imputate, conform indicii prevăzuți la dispozițiile art. 151 alin. (1) Cod penal, sunt corecte și corespund materialului probator.

În virtutea considerentelor expuse anterior, constatând că în cauză există o concordanță deplină între probele administrate și situația de fapt stabilită de instanța de fond, menținută de instanța de apel în privința inculpatului Evgheni Volohov nefiind identificată de instanța de recurs ordinar prezența erorilor judiciare invocate în recurs, care ar putea servi drept temei de casare a deciziei recurate, Colegiul penal consideră ca fiind neîntemeiate criticile formulate în recursul ordinar declarat de către avocatul Andrei Zodorojnîi în numele inculpatului.

7. În conformitate cu art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

D E C I D E:

Inadmisibilitatea recursului ordinar, declarat de avocatul Andrei Zodorojnîi în numele inculpatului Evgheni Volohov, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 07 noiembrie 2018, în cauza penală, în privința lui **Volohov Evgheni XXX**, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă.

Pronunțarea integrală la **02 decembrie 2019**.

Președinte:

Iurie Diaconu

Judecători:

Ion Guzun

Liliana Catan